

Arrest

nr. 279 482 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, diende op 18 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 april 2022 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 276 169. Bij arrest nr. 279 456 van 25 oktober 2022... verwerpt de Raad het annulatieberoep tegen deze beslissing.

Eveneens op 12 april 2022, met kennisgeving op 26 april 2022, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: D., M.S. (...)

geboortedatum: (...).1985

geboorteplaats: Segala

nationaliteit: Mali

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt als volgt:

- “- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;*
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM ;*
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.*

7.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 18.12.2020 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(zie het stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

7.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

7.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

7.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

7.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

7.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het privé-leven van de verzoeker

Het respect voor het Privé-en gezinsleven niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief privéleven.

Verzoeker heeft een hechte vrienden en kennissen netwerk.

Dat blijkt uit de aanbevelingsbrieven die hij neerlegde in kader van zijn regularisatieaanvraag 9bis Vw.

(zie stuk 2)

De heer A.S. (...) schrijft het volgende:

“Mijn naam is A.S. (...), wonende te 9920 Lovendegem, grote baan 195. Ik werk als bediende bij Cigna Antwerpen (vroeger bekende V.I. (...)) al meer dan 15 jaar. Ik ben ook lid en medeoprichter van T. (...)

vzw, socio-multiculturele vereniging erkend door Stad Gent. We organiseren jaarlijks socia-culturele activiteiten in Gent. Ik heb dan M.S.D. (...) eerst leren kennen tijdens deze activiteiten.

Hij is gewoon een persoon die zeldzame menselijke eigenschappen bezit. Hij is van natuur een vrijwilliger die mensen helpt in allerlei taken. Hij staat altijd klaar om een handje te helpen.

Hij is iemand kalm, rustig en wijs. Hij wekt totale vertrouwen bij mensen.

Hij heeft ook soort aangeboren vaardigheden, ik zou zeggen dat hij autodidact is, omdat hij snel leert door anderen te observeren. Heeft geen diploma maar hij kan koken als een chef, schilderen, apparaten repareren, etc.

Met al zijn menselijke en professionele kwaliteiten zal hij er geen probleem mee hebben om op een positieve manier in onze samenleving te integreren zodra zijn legale situatie geregulariseerd is. Ik hoop dat zijn situatie snel zou geregulariseerd worden en hij zou geen moeite hebben om job te vinden.

Met hoogachting,
A. (...)”

Mevrouw H.S. (...) verklaart het volgende:
“Mijn naam is H.S. (...), ik woon in Grote baan 195, 9920 Lovendegem. Ik ben 37 jaar oud en ik ben moeder van 4 kinderen.

Ik ken M.S.D. (...) heel goed en ik zou het moeilijk vinden om een gedetailleerde beschrijving van zijn menselijke kwaliteiten te geven. Ik zal het gewoon proberen samen te vatten.

Allereerst is hij een heel menselijk en sociaal persoon. Hij is erg zorgzaam voor iedereen. Hij respecteert iedereen. Hij is oprecht, gewillig en erg behulpzaam. Hij aarzelt niet om mensen te helpen. Als ik hulp nodig heb, kan ik altijd op hem rekenen. Hij doet dit vrijwillig en zonder enige vergoeding.

Hij heeft me veel geholpen bij verschillende taken als ik op hem beroep doe: babysitten, koken, kleine huiswerkzaamheden. Hij doet het expres, dat is echt zijn aard.

M. (...) is iemand die graag werkt en veel vakmanschap beheerst. Hij heeft echt de ambitie om te integreren in de samenleving. Hij heeft hier veel vrienden gemaakt. Zeer populair en geapprecieerd bij veel nationaliteiten niet enkel Afrikanen.

Ik vind dat hij alle troeven heeft om in te passen in de samenleving.

Ik hoop oprecht dat zijn situatie wo snel mogelijk zal geregulariseerd zodat hij de arbeidsmarkt kan betreden.

Met vriendelijke groeten,
H.S. (...)”

De heer H.S. (...)j getuigt als volgt:
“Ik ben H.S. (...) een 55-jarige inwoner van Lievegem. Werk als tuinman en klusjesman en ik ben een vader van 4 kinderen. Ik wil graag vrijwillig een getuigenis doen voor M.S.D. (...) in verband met zijn aanvraag van het Belgisch verblijf.

Ik leerde S. (...) kennen door mijn zoon na enkele bezoeken bij mij thuis. Ik merkte meteen dat het een heel vriendelijke en respectvolle persoon was. Een jongeman die het momenteel wel heel moeilijk heeft hier in België, aangezien die niet kan werken en zijn leven opbouwen zoals het moet omdat die geen Belgisch verblijf heeft. Ondanks dat, is S. (...) een zeer positieve en hoopvolle persoon. S. (...) is al goed aangepast hier, heeft veel vrienden gemaakt en spreekt al goed Nederlands maar ook zeer goed Frans. Het beheersen van deze twee talen zou het al gemakkelijk maken voor S. (...) om hier ook aan een job te komen. Ik hoop oprecht dat zijn Belgische verblijf wordt geregulariseerd, zodat hij hier kan werken, familie kan gaan bezoeken die hij al meer dan 10 jaar niet heeft gezien.

Hoogachtend,
H.S. (...)”

8.

De heer D.F. (...) schrijft als volgt:
“Ik ben D.F. (...), een 25-jarige inwoner van Gent. Sinds kort ben ik tewerkgesteld bij coolblue. Daarnaast doe ik ambulante handel in bijberoep en in mijn vrije tijd houd ik mij bezig met voetballen.

Ik heb M.S.D. (...) leren kennen tijdens een voetbalactiviteit georganiseerd door VZW jong. Dit is een sociaal project opgericht door de stad Gent om mensen samen te brengen door middel van sport. Daar leerde ik S. (...) kennen aangezien hij daar ook bijna elke week aanwezig is. Zo hebben wij relatief snel een vriendschapsband gecreëerd.

S. (...) is een zeer sociale jongen die geëngageerd is zich te integreren in deze maatschappij. Zo heb ik gemerkt dat hij op een relatief korte termijn de Nederlandse taal beter begon te beheersen.

Daarnaast is hij een zeer ambitieuze jongeman die graag wil bijleren en werken zodat hij vooruit kan gaan in het leven. Deze eigenschappen zijn zeer cruciaal voor een vlotte integratie in de maatschappij.

Tot slot hoop ik uit het diepst van mijn hart dat zijn aanvraag geregulariseerd wordt zodat hij hier een beter leven kan opbouwen en zijn dromen kan waarmaken. Bovendien heeft eveneens veel hechte vriendschappen gesloten hier in België en ziet hij dit land als zijn nieuwe thuis.

Met hoogachting

D.F. (...)”

De heer J.J. (...) verklaart op datum van 1/11/2020 het volgende:

“Ik ben J.J. (...), een trotse 29-jarige Gentenaar wonend te Drongen. Ik schrijf jullie in het kader de regularisatie van M.D. (...). Zelf heb ik het genoeg gehad om een paar klusjes (schilderwerken en verhuizen) met hem te mogen doen. Buiten zijn optimisme ken ik M. (...) vooral als een harde werker die zijn kansen ten volle grijpt en benut. Ik was verbaasd toen ik te weten kwam dat hij nog steeds niet, officieel, erkend werd als belg. Na al die jaren dat hij hier verblijft, leek het voor mij evident. Hoewel een stuk papier hem niet meer Belg zou maken, beseft hij dat het nodig is om op administratief vlak in orde te zijn, wil hij verder met zijn leven. M. (...) is meer dan klaar om met zijn leven in België verder te gaan en zijn steentje bij te dragen aan onze samenleving.

Vriendelijke groet,

J.J. (...)”

De heer L.A. (...) schrijft op datum van 02/11/2020 als volgt:

“Ik ben L.A. (...), een 30 jarige wonende te Mariakerke.

Ik werk als kelner in Restaurant T.B. (...) te Deinze. Graag zou ik een getuigenis willen doen voor de aanvraag van het Belgische verblijf van M.S.D. (...).

Ik leerde S. (...) kennen ongeveer twee jaar terug door een gemeenschappelijke vriend. Sindsdien zijn wij regelmatig samen op stap gegaan. Wat meteen opvalt is dat S. (...) sociaal is en snel vrienden maakt. Eer persoon die altijd klaar staat om andere mensen te helpen. Heel vriendelijk, respectvol en vrolijk. Spreekt al zeer goed Frans en Nederlands.

Wat er jammer is dat hij momenteel niet kan werken en zijn leven opbouwen op een menselijke manier.

Hij is een jongen met een hart van goud. Niets als vriend, maar als mens en burger vind ik dat M.S.D. (...) oprecht zijn Belgische verblijf verdient. Mensen als S. (...) zijn een meerwaarde in de maatschappij.

Hoogachtend,

L.A. (...)”

Mevrouw L.F. (...) verklaart het volgende:

“Beste,

Mijn naam is L.F. (...) (28j), wonende in Antwerpen.

M.S.D. (...) is een zeer gedisciplineerde jonge man, erg behulpzaam. Zo heeft hij mijn en mijn familie al enkele keren geholpen met kasten ineen klussen bij ons thuis. Toen zag ik meteen dat hij een zeer dynamische, vriendelijke jonge man is en een zeer harde werker!

Als een goede kennis van M. (...) hoop ik van harte dat zijn legale situatie geregulariseerd wordt. Door zijn positieve eigenschappen zal hij moeiteloos aan een baan raken en in de samenleving integreren.

Met vriendelijke groeten,

L.F. (...)”

Mevrouw Marie Jeanne Van de Walle getuigt het volgende:

“Geachte,

Getuigenis

Ik ben M.J.V.D.W. (...) wonende aan de (...)te 9000 Gent.

Ik ben een ex-opbouwwerker uit Gent.

Ik werk sinds 1986 met en voor vluchtelingen.

Ik doe dat nu op vrijwillige basis en een aantal uren als wijkwerker voor Hand in Hand-Gent.

Ik ontmoette M.S.D. (...) bij één van zijn vrienden. Hij is zeer gereserveerd, wil niemand tot last zijn. Ik vertelde over onze activiteiten van Hand in Hand. Hij bleef op de achtergrond. Pas veel later vertelde hij iets over zichzelf, zowel in het Nederlands als in het Frans. Hij wou ook helpen in onze activiteiten...

Hij is een grote hulp bij onze maandelijkse brunch. Hij sleurt met de boodschappen en helpt in de keuken.

Hij heeft oog en een goede smaak voor lekkere recepten. Hij is kritisch, neemt de taken au sérieux, eerlijk en komt zijn beloftes na. Hij is een grote aanwinst voor onze groep. Hij is geen roeper, geen clown, maar een man van ‘woord en daad’. Hij verdient het om in stabiliteit verder te kunnen groeien in België. Zijn talenten als kok, ... te kunnen uitoefenen.

Ik hoop dat mijn schrijven bijdraagt tot een positieve beslissing van uwentwege, hij also een kans krijgt in België om zijn leven hier in ‘alle veiligheid’ verder uit te bouwen.

Vriendelijke groet,

M.J.V.D.W. (...)”

Dat met deze hechte, affectieve banden weldegelijk rekening moet worden gehouden bij de afweging om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker heeft hier immers tijdens zijn legaal verblijf een leven opgebouwd. Hij woont hij ondertussen meer dan 10 jaar in België. Dat verweerster hieromtrent geen enkele motivatie heeft weergegeven in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing faalt aldus.

3.2. Het tweede middel luidt als volgt:

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor het privé- en familieleven ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.

7.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen dat het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd is. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is volgens verweerster inmiddels ruimschoots overschreden.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkheden in het dossier rekening gehouden.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;

2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie.

Dat verzoeker woont al meer dan 10 jaar in België en is hier volledig ingeburgerd.

Hij is werkbereid en kan zijn talenten als kok gebruiken van zodra hij over verblijfsdocumenten beschikt.

Verzoeker is dus niet in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

Verzoeker heeft in België al verschillende pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen, staat voor iedereen klaar, spreekt Nederlands, omarmt de Nederlandse gewoontes, waarden en normen, heeft een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die de situatie in het land van herkomst, zijn 10-jarige verankering in België, zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met dit privéleven en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang en met het oog op een goede rechtsbedeling worden de twee middelen samen behandeld.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. Zij kan gevolgd worden dat enkel het bevel om het grondgebied te verlaten moet afgegeven worden in dat geval, indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich daar niet tegen verzetten. Zij wijst concreet op haar privéleven. Het privéleven valt, indien beschermingswaardig, onder de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest, die als meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag kunnen worden beschouwd.

Zoals de verzoekende partij zelf aanstipt in het verzoekschrift heeft zij een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgend op die aanvraag nam de verwerende partij de beslissing waarin die aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat de verzoekende partij volgens de

verwerende partij geen buitengewone omstandigheid kan aanhalen die rechtvaardigt dat haar humanitaire regularisatieaanvraag in België ingediend wordt. Op dezelfde dag nam de verwerende partij het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad is van oordeel dat er een samenhang bestaat tussen beide beslissingen. De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de verwerende partij het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Mali verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dat beide beslissingen aan de verzoekende partij werden ter kennis gebracht op 26 april 2022. De verzoekende partij kende dus de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing op het ogenblik dat zij in kennis werd gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook al blijkt inderdaad niet uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de verzoekende partij haar privéleven, blijkt dit wel uit de onontvankelijkheidsbeslissing waarvan de motieven aan de verzoekende partij gekend waren op het moment dat hem het bevel werd ter kennis gebracht. De Raad is van oordeel dat die motieven niet moesten herhaald worden in het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen omdat de verzoekende partij er geen belang bij heeft dat die motieven, die haar kenbaar waren, worden herhaald in het bevel. Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook al heeft de verwerende partij in het thans bestreden bevel enkel verwezen naar het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, blijkt wel degelijk uit de onontvankelijkheidsbeslissing, die de verzoekende partij kon aanvechten, dat de verwerende partij voor het nemen van beide beslissingen een toetsing heeft gedaan van de feitelijke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft verder nog een punt dat de motiveringsplicht ertoe dient dat de betrokkene de motieven, in het kader van de rechten van verdediging, kan toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Nu zij evenwel kennis had van de motieven in de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing en zij die heeft kunnen aanvechten, heeft zij aldus de motieven op dienstige wijze kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht. Zij zou niet deugdelijk zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht zij wel zijn gehoord zou dit tot een andere beslissing geleid kunnen hebben, zo stelt zij, want dan had zij kunnen wijzen op haar integratie, werkbereidheid, netwerk, ... De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing is genomen nadat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de onontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. De verzoekende partij diende de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in op 18 december 2020, waarna zij de kans had deze te actualiseren tot op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van een beslissing, namelijk op 12 april 2022. De Raad kan dus slechts vaststellen dat de verzoekende partij naar behoren haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat zij haar belangen nuttig heeft kunnen verdedigen. Uit de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt overigens dat de verwerende partij inging op genoemde elementen, zoals de integratie. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen zij niet zou hebben kunnen aanbrengen. In de mate dat de verzoekende partij meent dat doordat zij niet persoonlijk is gehoord dit een schending van het hoorrecht zou uitmaken, kan zij niet gevolgd worden.

De verzoekende partij betoogt daarnaast dat de verwerende partij geen individuele beoordeling heeft gedaan van haar situatie zoals dit wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat ze de motiveringsplicht schendt. Zij voert aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn recht op privéleven gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en de elementen die een verregaande integratie aantonen en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Zo verwijst zij naar een hechte vrienden- en kennissenkring, waarbij zij verschillende aanbevelingsbrieven citeert, naar een verregaande integratie, naar haar langdurig verblijf van meer dan tien jaar in België, naar haar werkbereidheid, haar talenkennis en vaardigheden, ... Zij meent dat zij weldegelijk een privéleven heeft en verwijst ook naar haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Dit recht is evenwel niet absoluut. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beroept op de elementen die zij had ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd gesteld in de beslissing tot onontvankelijkheid van die aanvraag, waarnaar hierboven reeds is verwezen, nagegaan of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in voorliggende zaak een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat er geen individueel onderzoek is gebeurd naar haar situatie.

De Raad verwijst verder naar haar arrest nr. 279 456 van heden waarin hij het beroep tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, verwerpt. Hierin werd geoordeeld dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM - niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij in het thans voorliggend verzoekschrift evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM – en artikel 7 van het Handvest, dat er inhoudelijk mee overeenstemt - aannemelijk maakt. Zij wijst enkel op het feit dat zij een privéleven zou hebben, maar toont niet aan in welke mate een terugkeer een schending van dit artikel zou uitmaken.

Daarnaast kan de Raad volledigheidshalve opmerken dat het administratief dossier een synthesesnota van 23 februari 2022 bevat waarin de verwerende partij een analyse maakt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit luidt als volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) *Hoger belang van het kind:*
→ *Geen elementen*
- 2) *Gezins- en familieleven:*
→ *Geen elementen*
- 3) *Gezondheidstoestand:*
→ *Geen elementen”*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen individueel onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht aanvoert en stelt dat de verwerende partij nergens motiveert over de elementen die de verzoekende partij aanhaalt, stelt de Raad vast dat *in casu* wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt verder op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, §1, 11° *iuncto* artikel 1, §2 van

de Vreemdelingenwet of artikel 33 van het Handvest, zou schenden. Deze onderdelen van de middelen zijn dan ook niet ontvankelijk.

Ten slotte herhaalt de Raad dat de verzoekende partij het enig motief van de bestreden beslissing niet betwist. Dit blijft dan ook overeind. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU